

gedeelten van deze langere nucleïnezuren kunnen D-nucleïnezuren of L-nucleïnezuren zijn. Elke mogelijke combinatie zou kunnen worden gebruikt met betrekking tot de onderhavige uitvinding. Deze andere gedeelte(n) van het
5 langere nucleïnezuur kunnen een werking hebben die verschilt van binding, bij voorkeur van binding aan ghreline. Één mogelijke functie is het mogelijk maken van wisselwerking met andere moleculen, waarbij dergelijke andere moleculen bij voorkeur verschillen van ghreline, zoals bijv.
10 voor immobilisatie, verknoping, detectie of amplificatie.

Zoals hier gebruikt zijn L-nucleïnezuren nucleïnezuren die bestaan uit L-nucleotiden, bij voorkeur nucleïnezuren die volledig bestaan uit L-nucleotiden.

Zoals hier gebruikt zijn D-nucleïnezuren nucleïnezuren die bestaan uit D-nucleotiden, bij voorkeur nucleïnezuren die volledig bestaan uit D-nucleotiden.
15

Ongeacht of de nucleïnezuren volgens de uitvinding bestaan uit D-nucleotiden, L-nucleotiden of een combinatie van beide, waarbij de combinatie bijv. een random combinatie of een gedefinieerde sequentie van stukken bestaande uit ten minste één L-nucleotide en ten minste één D-nucleotide kan zijn, kan het nucleïnezuur bestaan uit desoxyribonucleotide(n), ribonucleotide(n) of combinaties daarvan.
20

Ontwerp van de nucleïnezuren volgens de uitvinding als L-nucleotiden is voordelig vanwege meerdere redenen. L-nucleïnezuren zijn enantiomeren van natuurlijke nucleïnezuren. D-nucleïnezuren zijn echter niet erg stabiel in waterige oplossingen en in het bijzonder in biologische systemen of biologische monsters als gevolg van de wijd
25 verspreide aanwezigheid van nucleasen. Natuurlijke nucleasen, in het bijzonder nucleasen uit dierlijke cellen, zijn niet in staat L-nucleïnezuren af te breken. Hierdoor is de biologische halfwaardetijd van het L-nucleïnezuur aanzienlijk hoger in een dergelijk systeem, waaronder het dierlijke en menselijke lichaam. Als gevolg van de gebrekkige
30 afbreekbaarheid van L-nucleïnezuur worden geen afbraakpro-